

La Sílvia Ortega Medina i la Montse Botey Font fa deu anys que comparteixen un despatx d'arquitectura a la ciutat de Barcelona. Les coses no sempre els han estat fàcils, però amb moltes ganes i esforç han pogut seguir endavant: **"Durant la carrera ja havíem anat treballant per a diversos estudis, però quan vam acabar ens vam establir pel nostre compte"**, explica la Montse. I continua: **"Els primers anys, vam tenir la sort de treballar per al Departament de Benestar Social de la Generalitat, que ens va portar molta feina al despatx. Vam fer centres cívics, casals d'avis i tot aquest tipus d'equipaments públics, fins i tot ens vam escapar de la crisi del noranta-dos, no la vam ni notar. El problema va ser quan això es va acabar"**.

La Sílvia assegura que ho van passar molt malament durant una mica més d'un any: **"El cinquanta per cent del volum de feina que teníem era públic, i l'altre cinquanta per cent estava format per petits clients privats. Amb la retallada de pressupostos de l'Administració, ens vam quedar amb aquests darrers, i vam haver d'optar per fer una campanya comercial important per captar els promotors"**.

Però la formació de l'arquitecte no és comercial i per tant els va tocar fer un treball molt dur: **"Penso que hi ha dos temes fonamentals, un és el saber vendre, i l'altre l'entusiasme que hi poses. D'entusiasme no ens en faltava, veníem una cosa nostra i hi creïem, i això feia que parléssim amb il·lusió i convenciment"**. Sortosament les coses van canviar i ara ja fa temps que viuen un bon moment: **"Som conscients que ens trobem en una època d'eufòria constructiva, i és evident que això no es mantindrà, però tambéensem que tenim molta més experiència per afrontar-ho"**, comenta la Montse.

Ser dones arquitectes no és del tot fàcil, i menys al principi. **"Ser dones i joves eren dos condicionants importants, però un cop ha anat passant el temps i hem anat adquirint seguretat i confiança en nosaltres mateixes les coses han canviat de forma positiva"**. La Sílvia afegeix: **"La nostra feina té dos moments clau, la captació del client i el desenvolupament del projecte, i la fase de direcció d'obra, i penso que se'ns respecta molt més en la primera"**. Els treballadors de la construcció no estan acostumats a tenir dones a l'obra, i això es nota: **"Allà es parla un altre llenguatge, les coses funcionen d'una altra manera i has de cridar tres vegades més que un home perquè un paleta et respecti. Jo, personalment, no m'hi sento gens còmode"**, ens diu la Montse. És per aquesta raó que van decidir que a les obres, sobretot a les més grans, hi aniria el seu company de despatx, i que elles s'encarregarien del desenvolupament dels projectes al despatx i de la direcció d'obres més petites: **"Una obra d'envergadura necessita de totes maneres una especialització, perquè és difícil abraçar tot el projecte. Les obres petites, en canvi, permeten que comencis una feina i l'acabis fins al final, amb l'última rajola i el darrer mirall col·locat"**.

L'arquitectura catalana sembla no estar encara al nivell de l'europea en qüestions d'alta tecnologia: **"No tenim la qualificació que tenen ells en aquest camp específic i tampoc els pressupostos escaients per**

poder-la utilitzar". A més, un altre dels temes que preocupen les nostres arquitectes és el de la pèrdua que s'està produint en els oficis tradicionals: **"Ja no trobes qui et construeixi una volta d'escala a la catalana, o aquelles magnífiques voltes de coberta, s'han anat perdent. Els coneixements per fer-les es transmetien de pares a fills, i malauradament han anat desapareixent"**. La Sílvia, però, es mostra optimista de cara al futur: **"Penso que és cíclic, i que es tendirà cap a això altra vegada. Considero que hem passat el boom d'aquests darrers deu anys en què un pare fuster preferia que el seu fill estudiés una carrera i no que seguís el seu ofici. Actualment ja hi ha una desil·lusió en relació a aquest tema, la gent s'ha anat adonant que tenir un títol universitari no era la panacea i que la persona que té un ofici gaudeix del seu treball i, a més, es guanya molt bé la vida"**.

Estem segurs que elles se senten plenament realitzades amb la seva professió, i així ens ho confirmen. De totes maneres, la Montse ens parla d'uns certs moments de crisi: **"Vaig passar per una etapa en què pensava que m'havia equivocat, que als disset anys encara era massa jove per haver escollit el meu futur, i que potser hauria estat més bona metgessa o infermera. D'altra banda, vaig adonar-me que no perdria la il·lusió i que treballava amb ganes, i que la meua feina com a professora d'interiorisme a La Llotja em proporcionava un equilibri molt positiu"**.

Ambdues tenen molt clar com s'han d'enfrontar a un client i què és el que no han d'oblidar mai: **"En aquella casa s'hi quedarà ell, nosaltres el podem assessorar i ajudar a millorar la seva idea, però sempre amb el respecte que un dia s'acabarà l'obra i nosaltres marxarem"**. La Sílvia es pren la feina molt seriosament, però ens parla d'un projecte per a una casa unifamiliar com si es tractés d'un joc: **"Un habitatge és com un trencaclosques format de moltes peces, la primera és el client i la seva personalitat, també és fonamental la qüestió monetària i com són les condicions físiques del solar. Tota aquesta informació tan diversa és elemental per poder començar l'obra"**. Treballar per a un promotor és molt diferent, el que prima és el tema comercial, però la feina de l'arquitecte és igualment important: **"És un tipus de client que té molt clar a quin públic ha d'anar destinat el seu producte, es tracta d'aconseguir que vagi destinat a una gran ventall de gent, per això ha de tenir les idees molt clares i encertar, i la nostra feina consisteix a saber-les interpretar"**. A més, afegeix: **"Crec que el tema de la promoció està canviant, i que cada vegada es fa una feina més seriosa i s'estudia més quines són les necessitats de les famílies d'avui dia, i per això ja han començat a ampliar les dimensions de les habitacions dels fills, perquè aquests cada vegada se'n van de casa més tard i demanen una certa independència"**.

La Montse Botey Font i la Sílvia Ortega Medina són dues companyes d'estudis que han sabut unir els seus coneixements per tirar endavant el projecte d'un despatx d'arquitectura, i ho han fet amb il·lusió i esperit de lluita. Des d'aquí, els desitgem que les coses els segueixin tan bé com fins ara.

“Un habitatge és com un trencaclosques format per moltes peces. La primera és el client i la seva personalitat; també és fonamental la qüestió monetària i com són les condicions físiques del solar. Tota aquesta informació és elemental per començar l’obra”

Sílvia Ortega i Montse Botey - Barcelona (Barcelonès)